

DENALEA & VOLKONA

BAAMIEL & DELAILA

ČASŤ DRUHÁ

Text ©Denalea Volkona, 2020
Cover Artwork ©Gartier, 2020

Slovak edition ©LUDA s.r.o., Nové Mesto nad Váhom, 2020

ALL RIGHTS RESERVED.
Všetky práva vyhradené.

ISBN 978-80-973805-0-2

DENALEA & VOLKONA

BAAMIEL & DELAILA

ČASŤ DRUHÁ

Dedicated to dreamers

Mykala sa zo spánku ako zviera pod trýznivým zahryznutím, z ktorého hľadelo jediné vykúpenie - smrť. Tak strašne sa bála. Prečo sa práve jej dejú tieto hrôzostrašné veci?

Nie je tu sama. Do tmy sa beleli veľké očné bielka. Jej oči poznačené strachom. Vedela, že tu je s takou istotou, ako že zem obieha okolo slnka, po noci príde deň, po lete jeseň. Oči vypliešťala do tmy uvedomujúc si, že je noc, žeby mala spať. Ale nemôže. Je tu. V jej detskej izbe. Stálo ju hodne úsilia predstierať, že o ňom nevie. Preto sa radšej otočila na bok a zamotala sa do paplóna tak, že jej trčali iba oči. Tuho ich zavrela. Srdce sa jej trepotalo v hrudi ako malé vtáča. Predstieraj! Radšej nech si myslí, že o ňom nemá ani tušenia. Nechce ho vyprovokovať k trúfalým činom. Ale kontrolovať vlastný dych bolo dosť namáhavé. Ležala a čakala. Je napätá, strach z nej priam sála ako teplo z radiátora, keď je nastavený na maximálny stupeň kúrenia. Všimne si, že nespí! Mučivé dlhé minúty sa nič nedialo. Potom sa jeden prameň vlasov vzniesol nad jej tvár a znova spadol na rovnaké miesto, kde bol

predtým. Hrôzou až skamenela. Jej vlastné srdce predvádzalo šialené saltá. Pozbierala posledné zvyšky odvahy, pomrvila sa a pretočila sa naspäť na chrbát. Pomaly otvárala oči a zaostrila pohľad priamo pred seba. Podľa očakávania – nikoho nevidela. Nadvihla paplón a vykĺzla z postele. Cez žalúzie dovnútra prenikali úzke pruhy žltého pouličného svetla. Rozkúsokovali protilahlú stenu na desiatky rovnobežných čiar. A tam, v tých čiarach, sa černela tmavá prekážka v podobe vysokej mužskej postavy. Nohy sa jej triasli, keď prekračovala prah medzi detskou izbou a kuchyňou. Rýchlym krokom cupitala do spálne, kde spala mama. Sladko a nič netušiac. Zohla sa k nej a potriasla jej ramenom. Zobudila sa takmer ihneď. Mama mala vždy ľahký spánok.

„Čo sa deje?“ hlasivky mala spánkom zastreté.

„Niekto tu je.“

„Kde?“ poobzerala sa okolo seba mama. „Nik tu nie je, Delaila, nevy-mýšľaj zase.“

„Niekto tu je,“ zopakovala ráznejšie, avšak ešte vždy šepkala, „nie je ho vidieť, ale je tu!“

„Ty si pila?“

Čože?

„Delaila, si opitá. Prečo si toľko pila? Teraz máš zlé sny.“

Je opitá? Nie, nezdá sa jej, je celkom triezva. Zaváhala. Prečo si mama myslí, že alkohol omámil jej zmysly? Čo to hovorí? Totálne ju tým ohúrila. Je si úplne istá, že nie je opitá! Nerozhodne nad ňou stála v neodbytnej túžbe zaliézť k nej pod perinu a nechať sa učičíkať jej teplom a prítomnosťou. Mama by sa však čudovala, čo sa deje, keby sa k nej domáhala do postele ako malé dieťa. Radšej by ňou mala zatriasť, prebudiť ju z polospánku a vysvetliť jej, že nie sú v dome samé. A že nie je opitá!

Zatiaľ čo dumala, čo by bolo najlepšie urobiť, mama sa namáhavo pozviechala z postele a omámená polospánkom sa šuchtala do detskej izby.

Delaila stuhla hrôzou nad prázdnu postelou, až teraz si uvedomila tú fatálnu chybu! Mama mu nevedomky kráčala v ústrety. Nevie, že si má dávať pozor! Vybehla po nej a schmatla ju za nočnú košelu vo chvíli, keď z tmy nad ich hlavami vyšľahol plameň. Bože, tie oči!

Triasla sa na celom tele s pohľadom zapichnutým do plafóna. Toto musí skončiť! Keby jej teraz zmerali tlak, technicky by už musela byť mŕtva. Koľko ešte vydrží?

§ Hrad, ten mlčanlivý povznášajúci dôverník, večne jedným okom zazerajúci na smer jej nečujných krokov pod starodávnymi hradbami, vypína sa na nevysokej skale nad jej hlavou. Pôsobí ako ľahostajný svedok jej minulosti, pozorujúci scény z jej hektického života odvíjajúce sa v konsonancii s jej rozhodnutiami, odhodlaním, náladou, rozpoložením či nevoľou a aj keď sa robí okato ľahostajným k životu na námestiach pod ním, určite si dobre pamätá každý nádych v aure svojej veľkoleposti.

Po poslednej nočnej more nemohla viac sama doma vydržať, a tak výhľad z balkóna vymenila za výhľad na jeho majestátne hrdé hradby. Zbalila si kufor a prekvapila mamu vo dverách rodinného domu. Mama priam zhĺkla od nadšenia, keď zbadala ten veľký kufor. To bolo včera. Teraz je tu. Na hlavnom námestí v centre rodného mesta, kde sa jej kedysi nekontrolovateľne rozbúchalo srdce a už mu nebolo pomoci. Povalovali sa tu kopy odhrnutého snehu, špinavé a hnedé. Námestie pod vysokou a príkrú hradnou skalou bolo lemované radom malých

obchodíkov a kaviarní, ktoré sa snažili jasným svetlom prelomiť sivú popolavosť chmúrneho dňa. Na dni dosadol tieň a boli krátke. Zato večery boli dlhé a temné. Momentálne bolo na námestí rušno, bolo pravé poludnie, ľudia sa ponáhľali obsadiť stoličky do blízkych reštaurácií, aby sa im ušlo najlepšie menu dňa. Stála pod starou mestskou vežou, kedysi súčasťou starého mestského opevnenia z pätnásteho storočia. Na jej vrcholci boli veľké staré hodiny, ktoré by mali ukazovať presný čas. Dnes meškali o päť minút. Ruky v kožených rukaviciach si zohrievala v hlbokých vačkoch kabáta. Čiapku mala stiahnutú hlboko do očí, aby sa čo najviac chránila pred mrazom. A aby zakryla vrásky na čele. Všimla si, že medzi obočím sa jej utvorila jemná vráska imaginárne pretínajúca čelo na dve polovice. Markantný dôkaz duševného martýria, ktorý sa na nej podpísal perom s nezmazateľnou tuhou.

Zazrela, ako ho dav vyvrhol na rohu obchodu s oblečením. Keď ju zbadal, usmial sa. Vyzeral, že sa úprimne teší. Zastal pre ňou a na okamih zostal nerozhodný. Asi uvažoval, že ju na privítanie pobožká na líce alebo jej priateľsky stisne ruku. Z tváre jej však vykúkali iba oči, ostatok bol schovaný za hrubým šálom či čiapkou. A ruky z vačkov nevytiahla.

„Pán Walter...“ slová tlmil šál omotaný cez jej ústa, „aký to krásny deň...“

„Ako stvorený užít si niečiu spoločnosť,“ milo sa usmial.

„Môžeme ísť niekde do tepla? Mrznú mi palce na nohách.“

Nastavil jej rameno a ona sa nechala viesť.

„Hrubé ponožky v tomto ročnom období sú na nezaplatenie,“ podpichol ju.

„Mám. Na pančuchách. Ale akosi to nepomáha.“

„Mal som priateľku, ktorá mávala studené nohy a ruky nonstop po celý rok.“

„Ako ja.“

„Chladnokrvné ženy.“

„Nehovorí sa tomu chladnokrvnosť.“

„Viem, iba som si rypol. Nemusíš mať studené ruky a nohy, aby si bola chladnokrvná žena.“

„Možno tak chudokrvná.“

„Pravdaže. Chudokrvná ľadová žena.“

„To má byť narážka?“

„Neviem. Môžem si to dovoliť?“

„A kam ideme?“ spýtala sa kráčajúc s hlavou sklonenou pred vetrom.

„Sem,“ ukázal prstom na presklenú kaviareň nachádzajúcu sa na prvom poschodí dvojpodlažnej budovy. „Je z nej dobrý výhľad.“

Úzkou chodbou prešli k schodisku, ktoré ich vyviedlo medzi farebné steny ozdobené desiatkami abstraktných obrazov. Delaile sa rozprúdila krv v žilách, teplo jej v momente zlepšilo náladu.

„Kam si sadneme?“ zanôtila.

„Predsa k oknu.“

Keď sa vyzliekla a odložila veci na sedačku vedľa seba, akoby sa odbrehnila od zbytočných päť kilogramov. Vtlačila zadok do mäkkej kože sadnúc si oproti Damiánovi. Mlčky ju vyzval, aby si vybrala z nápojového lístka.

„Zabudol som sa ťa opýtať, či nie si hladná.“

„Nie som hladná,“ podala mu lístok. Pod kabátom mal iba košelu. Ani Samuelovi nikdy nebývala taká zima ako jej, aby musel nosiť svetre pod bundami. Mohlo byť vonku aj mínus desať.

Objednal si ovocný čaj s medom a citrónom. Delaila cappuccino.

„Som rád, že si zavolała. Nedá mi však neopýtať sa, prečo až teraz.“

Nevinne pokrčila ramenami. Hľadala odpoveď. Ale žiadna výhovorka jej neschádzala na myseľ.

„Volal som ti už skôr.“

„Viem.“

„Viackrát.“

„Viem.“

„Nevedel som, čo sa s tebou deje.“

Znova pokrčila ramenami a zahanbene sa usmiala.

„Nepotrebujem pestúnku,“ utrúsila.

„Nepasoval som sa v žiadnom prípade do roly pestúna. Nemám na to ani čas, ani vlohy. Mal som obavy, či sa s tebou nedeje niečo vážne.“

„Ako čo napríklad?“

Čašníik im doniesol objednávku. Pod Damiánovým pozorným pohľadom pomaly roztrhala tri papierové vrecúška s trstinovým cukrom a vysypala ich do kávy.

„Depresie, paranoje, melanchólia, strata chuti do života, sklony k samovražde... Prečo si nezdvíhala telefón?“

„Och áno... samovražda. Aké brilantné riešenie pre moje komplikované stavy!“ *Má ju za slaboduchého hlupáka?* Jeho poslednú otázku nemienila rozpitvávajúť.

„Mohla si svoje komplikované stavy vylievať na mňa. Mne by to neva-dilo.“

Neodpovedala.

„Povedal som ti, že ak ma budeš potrebovať, budem k dispozícii. Kedykoľvek!“

„Rozumiem.“

„A ako si to zvládla?“

Jednoducho. Moje sústredenie narušilo – niečo nehmotné a zlovestné.

„Neviem, či som už prešla most. Ale jednoznačne sa snažím.“

„Čo pre to robíš?“

„Například myslím na to, ako si do žily vpichnúť vzduchovú bublinu. Alebo či otrava plynom bolí.“

„To vážne?“ naklonil sa k nej.

„Samozrejme, že nie!“ zamračila sa. „Ale vzrástol vo mne pocit, že sa

naša výmena názorov začína meniť na jednostranný policajný výsluch. Nezačali sme nejak zhurta?“

„Chcem len pomôcť,“ pokrčil plecami. „Pomáhať a chrániť.“

Nad tým parafrázovaním úchvatného sloganu štátnej polície sa rozosmiala.

„Dúfam, že z teba nebude ani pestún, ani policajt!“ zdvihla ruky v obrannom geste. „Okej, už o tom nehovorme. To najhoršie je za mnou.“ Bolesť a stratu, krvavé slzy a zhrýzajúce súženie, nemé neovládateľné kvílenie vychádzajúce z jej najhlbších útrob, tie tmavé ostnaté miesta v duši zamenila za ľahostajnosť, cynizmus, slepotu a hluchotu.

„Nemusíme o tom hovoriť, keď nechceš.“

„Nechcem.“

„Moja ponuka stále platí.“

„Beriem na vedomie a ďakujem.“

„Tak prejdime k ďalšej fáze.“

„K ďalšej fáze?“

„Čo je nové v tvojom živote?“

Oči vyvrátila dohora. Načo sa ľaká už dopredu?

„Ja neviem. Nič zaujímavé. Začala som chodiť do posilňovne.“

„Fajn. To je fajn. A ďalej?“

„Ďalej? Ďalej nič.“

„Pracuješ?“

„Zatiaľ nie.“

„Neznervózňuje ťa, že máš veľa času na premýšľanie?“

„Neviem,“ zadumala sa, „stále veľa premýšľam... Odjakživa,“ vzdychla si a mávla rukou.

„Len povedz, nehanbi sa.“

Delaila zasa vzdychla, zaborila chrbát do mäkkej opierky a zopala ruky na temene hlavy.

„Sľúb mi, že ma nebudeš posielat' k psychiatrovi!“